

TRØNDELAG
TEATER

HOVED

SCENEN

EN
MEDTSÅMMÅR
WILLIAM SHAKESPEARES NATTS
DRØM

Like lett på en lort som på en lilje ...

Det dummeste med *Big Brother* (hvis noen husker fjorårets TV-hit) var ikke at en gjeng med spekulative produsenter stengte en gjeng med passe pene unge mennesker inne i et hus. Ikke at vi andre måtte høre på uendelige kjedelige pubertære samtaler om oppvasken og eksistensielle kriser på lavt nivå. Mens vi ventet på at dusjingen skulle skyte fart og naturen skulle gå over opptuktelsen. Det dummeste var at Ramsy, som sa rett ut at han deltok for å knulle mange damer, kom ut av huset ringforlovet med Anne Mona. Det var dumt det. Den store kjærligheten. Mon det?

Setter du deg i teatret og det kommer en ung mann inn fra høyre og en ung dame inn fra venstre kan du synke tilbake i setet. De vil nok få hverandre. Men før det skal vi se at de må gruelig meget igjennom. Blant våre arketyperiske historier er det denne vi forteller hyppigst. Vi tror på den store kjærligheten. Såpeserier; Hollywood, store diktere – alle vil vi elske. Det er diktere som har gjort seg til talsmenn for den lille litt mer fornuftige kjærligheten, men de bøkene selger mindre enn *Isfolket*, hvor menn og kvinner har gnistrende øyne og er ment for hverandre. Skjebne og begjær blandes dramatisk før de synker ned på et eller annet leie i gjensidig ekstase. En myk overgang til tolv av hvert og svette turer til Ikea.

Jeg tror Shakespeare har vært ute på noe ordentlig lureri med *Sommernattsdrømmen*. Han blander høy og lav, eventyr og virkelighet, fyrster og borgere og ekte kjærlighet, forelskelse og begjær i et eneste sammensurium. Han plusser på med en parodi på sitt eget stykke *Romeo og Julie*, som vel er den optimale romantiske historie. Han har visst noe om kjærlighetens ubestendighet og begjærets tilfeldighet. Det er den historien han forteller denne gangen. For ikke snakke om hvor edel og storsinnet man føler seg i forelskelsens rus. Det kan nesten være det samme hvem det er i.

Også vi da, som ikke en gang visste vi fikk kongelig bryllup i byen da vi la repertoaret ...

Catrine Telle
Teatersjef

Du er like klok som du er vakker ...

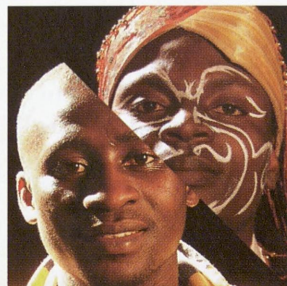
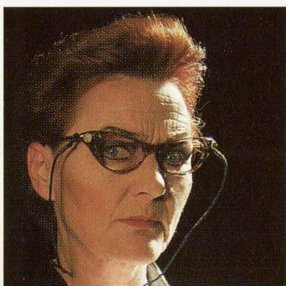
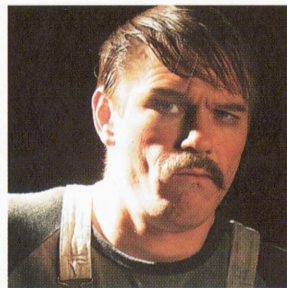
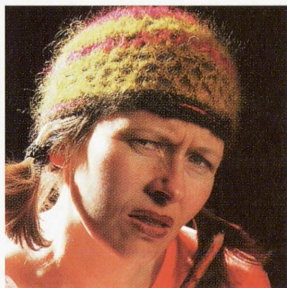
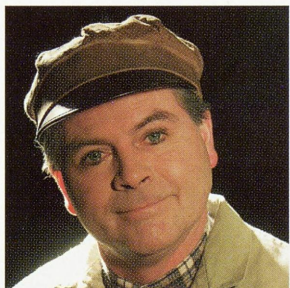
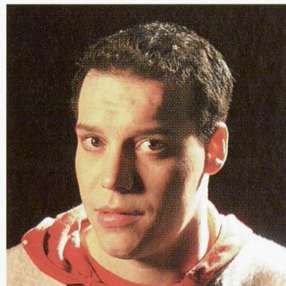
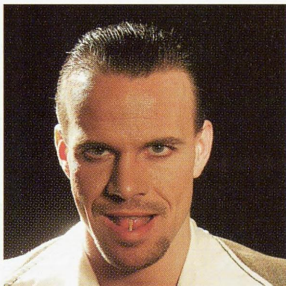
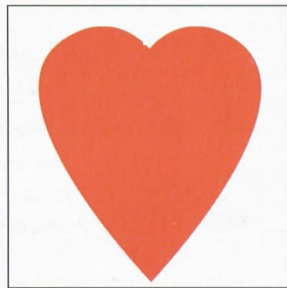
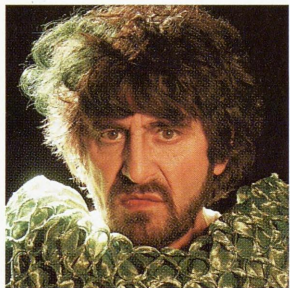
I *Sommernattsdrømmen* tales det både om kjærligheten som foredler og kjærligheten som slår med blindhet. Det kan være både to sider av samme sak og to forskjellige ting – kjærligheten som ideal og kjærligheten som eter alt: Det menneskelige og det

dyriske. Og det er dette forholdet til det dyriske – i oss – som er sommernattsdrømmen. I det minste er det denne siden av stykket som for oss er det mest moderne og avslørende. Det er hovedtemaet som holder de tre handlingene sammen. Titania og Rennbom – det er klart – men også de unge elskende opplever kjærligheten dyrisk.

For Titania blir kjærligheten straff. Oberon sier det helt åpent: Til straff skal du ligge med et dyr. Og Rennbom kommer til

Titania som et esel – ikke som et symbolet på dumhet, men på den umåtelige seksuelle kraft middelalderens og renessansens mennesker anså eselet for å være i besittelse av: Man mente at av alle firbente vesener hadde eselet den lengste og hardeste fallos.

Slank, sart og lyrisk lengter Titania etter den dyriske kjærligheten, Puck og Oberon gjør Rennbom til et uhyre, og den sprø og søte Titania trekker uhyret til sengs. Det er bare så vidt hun ikke bruker vold. Dette er den elskereren hun ønsket og drømte om. Hun ville bare ikke innrømme det, selv overfor seg selv. Søvnens befrir henne fra hemningene. Det uhyrlige esel blir voldtatt av den poetiske Titania mens hun hele tiden pludrer om blomster: Av alle i stykket er det Titania som trenger lengst i den seksualitetens skyggeverden der stygt og pent ikke lenger teller, bare drift og frigjøring.

Hvem var William Shakespeare?

Han åpnet en del teatre. Han skrev en masse skuespill, og noen av dem er artige. De handler om narrer. Han nektet damer å spille teater. Jeg tror han gikk på gymnaset og reiste til Amerika. Stykkene skrev han på et veldig vanskelig språk. Jeg tror det var latin.

Alan Coughlan, 11 år

EN MEDTSÅMMÅRNATTSDRØM

av William Shakespeare

gjendiktning /

språkkonsulent	Hans-Magnus Ystgaard
regi	Catrine Telle
regiassistent	Kjersti Horn
scenografi / kostymer	Andrzej Kreutz Majewski
lysdesign	Morten Reinan
masker	Else Lisø / Michael Lange
lyddesign	Anders Schille

inspisient	Bjørn Olufsen
rekvisitør	Turid Bjørnsen
sufflør	Gerd Berntsen
program	May Selmer
ansvarlig utgiver	Catrine Telle
foto fra prøvene	Erik Johansen / Lasse Berre

HOFFET

Thesevs, hertug av Aten	Arne. O Reitan
Hippolyta, hans forlovede	Mona Jacobsen
Filostrat	Kikki Stormo og Ine Jansen

BORGERSKAPET

Egevs, Hermias far	Jan Frostad
Hermia	Ingrid Bergstrøm
Helena	Ellen Birgitte Johannessen

Lysander	Martin Loïc Lotherington
Demetrius	Espen Løvås

HÅNDVERKERE

Laila Laft	Janne Kokkin
Johan Rennbom	Anders Baasmo Christiansen
Petter Pip	Are J. Rødsand / Harald Brenna
Tom Tut	Jan Frostad
Robert Sveltihjel	Trond Peter Stamsø Munch
Trine Tapp	Ragnhild Sølvsberg

NATURVESEN

Puck	Kikki Stormo
Oberon, alvekonge	Arne O. Reitan
Titania, alvedronning	Mona Jacobsen
Indisk prins	Mark Ofori / Ailx Baa
Puck	Ine Jansen
Alver / tjenere	Ragnhild Sølvsberg, Hege Rohde, Helga Wendelborg og Trond Peter Stamsø Munch

DJ	Bjørn Vindvik
----	----------------------

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder
Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt
PREMIERE PÅ HOVEDSCENEN 9.APRIL 2002

Forestillingens scenograf

Andrzej Kreutz Majewski er utdannet scenograf og kunstmaler ved Accademia de Belle Arti i Roma og Kunstakademiet i Krakow, hvor han senere også har undervist. «All verden er en scene», og Majewski har gjestet et halvt hundre av de mest prestisjetunge. Fra New York til Novo Sibirsk – fra Mexico City til Tokio – fra Milano til Peking, hvor han på veien har samarbeidet med størrelser som Georg Solti, Karl Böhm, Herbert von Karajan – og Catrine Telle. Det var i forbindelse med Erasmus Montanus på Nationaltheatret i Oslo. Han har deltatt med malerier på Biennalen i Venezia. Hans siste store utfordring var den polske paviljongen i Hannover, under Verdensutstillingen i 2000. Rundt 14 millioner besøkende beskuet hans og Polens bidrag! Nå kan han også sette Trondheim på verdenskartet sitt.